

Oznamy:

<p>20.04.2020 Pondelok Pondelok po 2. veľkonočnej nedeli</p>		<p>Hertník: 1. zdr., B. pož. a poďak. pre Jána - 60 rokov života - č. 253 (úmysel z Hertníka) 2. zdr., B. pož. a poďak. pre Vieru a Františka - č. 129 (úmysel z Bartošoviec)</p>
<p>21.04.2020 Utorok Utorok po 2. veľkonočnej nedeli alebo Svätého Anzelma, biskupa a učiteľa Cirkvi (ľubovoľná spomienka)</p>		<p>Hertník: 1. +rodičia,+súrodenci - č. 28 (úmysel z Hertníka) 2. +Ladislav - 1. výr. - č. 59 (úmysel z Bartošoviec)</p>
<p>22.04.2020 Streda Streda po 2. veľkonočnej nedeli</p>		<p>Hertník: 1. +A. K.,+rod. K. a M. (vlastný úmysel) 2. zdr., B. pož. a poďak. pre Vladimíra a Slavomíra s rod. - č. 60 (úmysel z Bartošoviec)</p>
<p>23.04.2020 Štvrtok Svätého Vojtecha, biskupa a mučeníka (spomienka)</p>		<p>Hertník: 1. zdr., B. pož. a poďak. pre Albertu a Helenu - 40 rokov manž. - č. 204 (úmysel z Hertníka) 2. za živých členov SSV - č. 52 (úmysel z Bartošoviec)</p>
<p>24.04.2020 Piatok Piatok po 2. veľkonočnej nedeli alebo Svätého Juraja, mučeníka alebo Svätého Fidela zo Sigmaringu, kňaza a mučeníka (ľubovoľná spomienka)</p>		<p>Hertník: 1 +Karol,+Magdaléna - č. 228 (úmysel z Hertníka) 2. zdr., B. pož. a poďak. rodiny Lukáša a Slávky - č. 71 (úmysel z Bartošoviec)</p>
<p>25.04.2020 Sobota Svätého Marka, evanjelistu (sviatok)</p>		<p>Hertník: 1. +Rudolf,+Helena,+Jaroslav,+Milada a ostatní zosnulí - č. 204 (úmysel z Hertníka) 2. úmysel Margity Gerčákovej - ... (úmysel z Bartošoviec)</p>
<p>26.04.2020 NEDEĽA 3. Veľkonočná nedeľa</p>		<p>Hertník: 1. za veriacich (úmysel za farnosť) 2. +Juraj,+Veronika,+Anna,+ostatní členovia rodiny - č. 156 (úmysel z Bartošoviec)</p>

**CIRKEV
FARNOSŤ SV. KATARÍNY
ALEXANDRIJSKEJ**

Číslo 293

HerBartníček

Čakanie v Biblii...

Keď na niečo musíme čakať, pýtame sa: „dokedy?“ teraz, keď prežívame čas karantény, tiež máme každý deň v srdci túto otázku. Skúmame situáciu, pýtame sa, rozmyšľame, kedy sa to skončí.

Skúsme sa pozrieť, ako dokázali čakať naši predkovia z biblie.

Prvým príkladom je Noe (Gn 7, 8). Noe bol spravodlivý pred Bohom, počínal si správne a chodil s Bohom. Boh sa nahneval na celé ľudstvo a chcel ho vyhubiť, lebo videl, že ľudia sú náchylní k zlému. Noeho však chcel zachovať. Preto mu pomohol vytvoriť archu, do ktorej sa mal schovať s celou rodinou pred potopou sveta. V biblii čítame, že Noe tam musel byť 150 dní. To je veľmi dlhá doba. Určite mu to čakanie nebolo vždy príjemné. Bol tam s celou rodinou, určite sa niekedy nezhodli, niekedy mali zase pekné dni, ale Noe dbal o to, aby boli za každých okolností verní Pánovi. Noe sa modlil, plnil si povinnosti a zároveň po nejakom čase sledoval okolie, či sa situácia upokojila. Keď pozeral cez okno korábu, možno sa ho zmocňoval strach, ale ostával v dôvere.

Ďalším príkladom čakania je Abrahám (Gn 17, 18). Mal 99 r. keď sa mu zjavil Boh a prisľúbil mu veľké potomstvo. Abrahám dlho čakal na syna. Tak dlho, že už ani nedúfal, že ho dostane. Niekedy bol možno smutný, keď videl, že iní príbuzní majú veľa detí a jeho manželka nemá ani jedno. Niekedy bol radostný, lebo dôveroval Pánovi, že sa možno raz niečo zmení. Viera mu dávala radosť. neopustil Pána. Mal pred ním bázeň celý život. A nakoniec sa dočkal veľkej odmeny.

Keď Mojžiša zavolať Pán na horu Sinaj, Izraeliti mali čakať dole, kým sa nevráti. (Ex 24). Mojžiš tam však bol 6 dní, potom, na siedmy deň ho Pán zavolať z oblaku k sebe a bol s ním ešte 40 dní a 40 nocí. Je to dlhá doba. Izraeliti najskôr poslušne čakali. Ale potom začali mať pochybnosti, či Mojžiš príde, či nezomrel, či na nich nezabudol a podobne. Preto prosili Árona a starších, aby im urobili zlaté teľa, ktorému sa chceli klaňať (Ex 32). Vzbúrili sa, nechceli poslúchať, urobili si po svojom a tým Boha a Mojžiša veľmi nahnevali. Dokonca až tak, že keď sa Mojžiš vrátil, rozbil kamenné tabule, ktoré mu dal Boh na vrchu Sinaj. Na tabule napísal 10 Božích prikázaní.

Jonáš, ktorého prehltila veľká ryba, bol v jej bruchu 3 dni a 3 noci (Jon 2). Kým čakal na Pánovo zľutovanie, modlil sa celým srdcom. Dával Bohu aj nové prisľúbenia, sľúbil mu, že sa mu odovzdá, že mu všetko obetuje. Volal k Pánovi, odprosival ho a veľmi trpel, kvôli svojej neposlušnosti. A Pán sa nad ním zľutoval.

Anna Elkánova (1 Sam 1.), bola neplodná, a jej sokyňa jej robila výčitky. Veľmi sa trápi-la a modlíla sa k Pánovi. Jej čakanie sprevádzala bolesť, utrpenie, hnev, ale aj hlboká viera, že ju Pán vyslyší. A Pán jej daroval Samuela, veľkého proroka.

V Gn 29 čítame o Jakubovi, ktorý slúžil u príbuzného Labana. Za odmenu si žiadal jeho mladšiu dcéru Ráchel. Za ňu slúžil 7 rokov. Ale Laban Jakuba oklamal, a po siedmich rokoch mu dal jeho staršiu dcéru Leu.

Jakub potom musel slúžiť ešte ďalších 7 rokov, aby mohol získať Ráchel. Jakub trávil ten čas v službe. Slúžil a trpezlivo čakal. Dokonca bol raz oklamaný, možno cítil hnev, ale neodíšiel, čakal ďalších 7 rokov napriek zrade, a dočkal sa svojej odmeny.

Ďalším príkladom je Marta a Mária (Jn 11). Bola to rodina, ktorú Ježiš miloval. Keď ich brat Lazár umieral, sestry mu poslali správu, že ten, ktorého miluje, je chorý. Ježiš napriek tejto správe ostal tam, kde bol ešte 2 dni. Aké sklamané museli byť sestry. Nevedeli si to vysvetliť, cítili nespravodlivosť, možno mali pocit, že sa Ježiš o ich utrpenie nestará, že ho nezaujímá, čo prežívajú, že na ne zabudol. Ale Ježiš čakal, aby mohla zažiarit' jeho veľká moc a láska k nim.

Panna Mária vedela čakať na Ježišovo zmŕtvychvstanie. V tej najväčšej bolesti sa modli-la, dúfala a dôverovala. Dokázala čakať vďaka láske. Láska ju urobila schopnou hrdinských činov. Dokázala zhromažďovať apoštolov a modliť sa s nimi (Sk 1, 14). Dokázala im byť oporou napriek tomu, že ona sama prežívala najväčšiu bolesť. A dočkala sa veľkej odmeny.

Aj my prežívame v čase karantény rôzne pocity. Niekedy nám je ľahko a prijímame Bo-žiu vôľu. Niekedy je to veľmi ťažké, sme netrpezliví, nepokojní, možno prežívame ne-zhody. Pán to všetko vidí a chápe našu premenlivosť. Všetko to patrí k čakaniu, ale dôle-žitá je mať lásku. Ak milujem Pána, viem, že je stále so mnou a to je to najdôležitejšie. Nemusím chodiť na výlety, nemusím mať veľa stretnutí, a prijímam aj odlúčenie od kos-tola, lebo milujem Pána a On to nateraz tak chce. Neprestal sa mi dávať, a práve v tomto čase sa mi dáva viac.

Mária, odovzdávam ti moje premenlivé srdce. Pomôž mi milovať Pána viac, aby mi nič nebolo ťažké. Aby som z lásky k nemu dokázal čakať, dokázal trpieť a nestrácal nádej. Odovzdávam sa ti, drahá Matka. Ty si moja útecha, moja sladká nádej a opora.

Simona N.

Libanonskí svätci - Sv. Charbel Makhlouf

(pokračovanie)

Zázračný olej sv. Charbela z Libanonu

Niekoľko mesiacov po smrti sv. Charbela sa okolo jeho hrobu začali diať mimoriadne udalosti. **Keď otvorili rakvu, našli telo v stave, akoby ho pochovali iba včera.** Preniesli ho teda do novopostavenej kaplnky, kde ho pochovali. Roku 1927 sa začal proces jeho blahorečenia, a tak rakvu znovu vyniesli na povrch. Mnisi a veriaci, ktorí sa tam zišli, **videli z truhly vytekať tekutinu.** Domnievali sa, že do nej prenikla voda, preto ju znovu otvorili. **Telo bolo nedotknuté rozkladom a malo teplotu ži-vého človeka. Na čele mŕtveho boli kvapky potu. Keď ich predstave-ný utrel, na šatke ostal odtlačok tváre.** Tajomná tekutina neustále vy-chádzajúca z tela spôsobila koróziu kovovej rakvy a prederavila mramo-rovú hrobku. V deň, keď sa v r. 1950 exhumovalo jeho telo, boli na prí-hovor otca Charbela uzdravení mnohí chorí, hluchí, nemí, slepí, ochrnutí – obyčajným dotykom jeho hrobu alebo krvou, alebo často jednoduchou modlitbou v jeho mene.

V tom roku zaznamenali v Annayi rekordný počet zázračných uzdravení a obrátení. Kláštor v Annayi sa stal cieľom púti nielen kresťanov, ale aj moslimov a pútnikov iných vyznaní. 7. augusta 1952 bola znova urobená exhumácia telesných pozostatkov otca Charbela za prítomnosti sýrsko-

katolíckeho patriarchu, biskupov, piatich profesorov medicíny, ministra zdravotníctva a iných pozorovateľov. Telo svätého pustovníka bolo nepo-rušené, ponorené v tajomnej tekutine, ktorú telo neustále produkovalo. Znova bolo vystavené pre verejnosť od 7. do 25. augusta. Odhadom do-dnes vytieklo zo svätcovho tela 20 000 litrov tekutiny. Tekutinu zachytá-vajú a distribuujú v ampulkách (nesmie sa predávať).

(Zdroj: Internet)

FARSKÉ OZNAMY

Poklona Oltárnej Sviatosti – Farský kostol /aj filiálny/bude zajtra 19.4.2020 na nedeľu Bo-žieho milosrdenstva otvorený k eucharistickej adorácii. Hertník v čase od 11:00 hod. do 17:45 hod., Bartošovce v čase od 10:45 hod. do 17:30 hod.

Vytvárajme spoločenstvo s Ježišom Kristom, ktorý nás čaká v Oltárnej Sviatosti, aby tieto dni boli požehnané skrz našu modlitbu na eucharistickom bdení. Celý svet potrebuje Božie milo-srdenstvo. Prosme oň, aby sa Pán zmiloval, odvrátil od nás choroby a nákazy a všetkých nás pohol k obráteniu. Nezabúdajme prosit' o dar požehnaného dažďa.

Farské listy – dostávajúce cez e-mail elektronickou formou.

Arcidiecézne centrum pre mládež spolu s Farnosťou Božieho milosrdenstva v Košiciach - KVP vás srdečne pozývajú sledovať online Odpustovú slávnosť Božieho milosrdenstva s posolstvom pre mladých v nedeľu 19. apríla 2020 na TV LUX. Program priamych prenosov TV LUX z Diecéznej svätej Božieho milosrdenstva v Košiciach je nasledovný: 10:00 - od-pustová svätá omša, hlavný celebrant J. Ex. Mons. Bernard Bober, košický arcibiskup - met-ropolitita; 11:00 - moderovaný program "*Božie milosrdenstvo pre mladých*", rozhovory s J. Ex. Mons. Bernardom Boberom, arcibiskupom -metropolitom a pomocným biskupom J. Ex. Mons. Markom Forgáčom.

Pán Boh zaplat' všetkým, ktorí pomáhajú pri dôstojnom slávení boboslužieb a stara-jú sa o čistotu a krásu Božieho domu.

Ohlášky:

Sviatosť manželstva chcú prijať Marek Geralský, rim.kat., syn rodičov Miroslava a Františky rod. Pavlovej, narodený v BJ, bývajúci v Hertníku č. 64

a

Mária Nosáľová, rim.- kat., dcéra rodičov Jána a Márie rod. Šinaľovej, narodená v BJ, bý-vajúca v Raslaviciach.

Ohlasujú sa pre termín 12.4. a 19.4. 2020 – 1x.

Kto by vedel o manželsko-právnej prekážke nech to hlási na farskom úrade.

Libanonskí svätci - Sv. Charbel Makhlof

(pokračovanie)

Uzdravenia na jeho príhovor

V jeseni roku 2004 päťdesiatštyriročná Francúzka **Bernadetta Maria Helena Vernamatorová** z mesta Orange sa vybrala na púť do Libanonu k hrobu svätého Charbela. Žena mala zhubnú rakovinu prsníkov a žalúdka. Po prijatí sviatosti zmierenia a Eucharistie sa pri hrobe svätého Charbela pomodlila celý ruženec. Vyšetrenie, ktorému sa podrobila po návrate domov, preukázalo úplné uzdravenie.

George Younan je americký kardiológ. Roku 2004 sa mu v ušiach objavil zvláštny šum a bolesti hlavy. Ukázalo sa, že to bolo spôsobené upchávaním hlavnej tepny, ktorá krvou zásobuje mozog. Bola nutná operácia, ktorá však bola veľmi riskantná a mužovi hrozilo ochrnutie alebo dokonca smrť. Napriek tomu sa George rozhodol pre zákrok. Keď sa dozvedel termín operácie, jeho žena sa začala vrúcne modliť k svätému Charbelovi a prosila ho o príhovor u Boha, aby sa jej manžel uzdravil. Nasledujúci deň sa George cítil výborne a prestali všetky jeho bolesti. Lekárske vyšetrenia ukázali, že tepna sa nevysvetliteľným spôsobom vrátila do normálneho stavu.

Libanončanka **Malake Michel Malek** sa narodila roku 1950 so znetvorenými nohami. Mohla sa pohybovať len pomocou bariel a špeciálneho ortopedického zariadenia. Niekoľkonásobné operácie boli neúspešné. Roku 2004 Malake strávila tri dni v kláštore v Annayi pri hrobe svätého Charbela, kde sa postila a modlila za svoje uzdravenie. Hneď po návrate domov bola uzdravená, jej nohy sú normálne. Žena okamžite vycestovala späť k hrobu svätého Charbela, aby sa poďakovala za svoje zázračné uzdravenie.

Roku 1992 švédske a britské noviny, medzi nimi i The Guardian, informovali o pätnásťročnej Samire Hannach, ktorej sa zjavil svätý Charbel u nej doma neďaleko Štokholmu. Odvtedy z portréту svätého Charbela, ktorý má Samira vo svojej izbe, vyteká zvláštny olej, ktorý má liečivé účinky.

Začiatkom januára 1993 **Nouhad Al-Chami**, päťdesiatdeväťročná Libanončanka, matka dvanástich detí, úplne ochrnula na ľavú stranu. Jej stav navyše komplikovalo upchatie krčnej tepny. Nouhad mohla jesť a rozprávať len s čoraz väčšími ťažkosťami. Podľa názorov lekárov bolo možné ešte skúsiť operáciu, ale šance na úspech boli minimálne. Najstarší syn chorej matky, Saad, sa vybral na púť do neďalekého kláštora v Annayi, kde sa nachádza hrob svätého Charbela, a tu na jeho príhovor prosil za uzdravenie svojej matky. Po návrate domov jej natrel krk tekutinou, ktorá vyteká zo svätcovho tela. Najbližšiu noc mala zvláštny sen. Snívalo sa jej, že pri jej lôžku sa objavil svätý Charbel a povedal jej, že jej príšiel operovať krk. Keď sa sen skončil, Nouhad sa prebudila a s radosťou zistila, že jej ochrnutie úplne zmizlo. Sama vstala z postele a bez akýchkoľvek ťažkostí začala chodiť po izbe. Keď sa pozrela do zrkadla, zistila, že má na krku po oboch stranách dve jazvy, každú s dĺžkou 12 centimetrov, so švami, z ktorých viseli konce čiernych chirurgických nití. Na druhý deň Nouhad navštívila nemocnicu v Bejrúte a stretla sa s lekármi, ktorí ju liečili. Po dôkladných vyšetreniach a odstránení stehov zistili, že z lekárskeho hľadiska sa jej úplné uzdravenie nedá vysvetliť a tak perfektne zašité rany ešte nevideli. Jednej noci sa jej vo sne znova zjavil svätý Charbel a povedal jej: „Operoval som ťa, aby sa ľudia obrátili, keď uvidia tvoje zázračné uzdravenie. Veľa ľudí sa odvrátilo od Boha, prestali sa modliť, pristupovať k sviatostiam a žijú tak, ako keby Boha nebolo. Prosím ťa, aby si chodila do kláštora v Annay na svätú omšu každý 22. deň v mesiaci. Na pamiatku tvojho uzdravenia až do konca života budú tvoje pooperačné rany každý

22. deň v mesiaci krváčať.“ Odvtedy Nouhad putuje každého 22. v mesiaci do kláštora, kde putujú tiež tisíce pútnikov. V ten deň jej rany na krku krvácajú. Obraz svätého Charbela, ktorý má Nouhad vo svojom dome, začal vylučovať voňavý olej, ktorý má také zloženie, aké sa v prírode nevyskytuje.

Roku 1936 ťažko ochorela tridsaťročná rehoľná sestra **Maria Abel Kamari** – zistili jej veľké vredy na žalúdku. Po dvoch operáciách sa jej stav ani trochu nezlepšil – žena aj naďalej nemohla jesť, k tomu sa pridalo ešte odvápnenie kostí, vypadali jej zuby a ochrnula jej pravá ruka. Roku 1942 sa jej problémy so žalúdkom natoľko zhoršili, že už vôbec nemohla vstať z postele a hrozilo jej, že zomrie. Po prijatí sviatosti pomazania chorých sa začala rehoľná sestra vrúcne modliť za uzdravenie na príhovor svätého Charbela. Na jej úpenlivú prosbu ju 11. júla 1950 odviezli k hrobu svätého pustovníka. Keď sa sestra Mária dotkla hrobu, zacítila, akoby celým jej telom prešiel elektrický prúd. Vreckovkou otrela tajomnú tekutinu, ktorá vytekala z tela svätého Charbela a presakovala cez mramorový sarkofág. Keď si tekutinou potrela choré časti tela, ihneď sama vstala z nosidiel a začala normálne chodiť. Keď to zhromaždení ľudia uvideli, s veľkou radosťou začali kričať, že sa stal zázrak. Od tej chvíle bola žena úplne uzdravená. Neskôr to potvrdili aj podrobné lekárske vyšetrenia.

Iskander Obeid bol kováč. Roku 1925 počas práce v dielni mu úlomok kovu vážne poškodil pravé oko. Zhodou okolností roku 1937 tiež počas práce si tak veľmi zranil to isté oko, že ním úplne prestal vidieť. Lekári sa vtedy rozhodli odstrániť ho. Aj keď Iskander cítil neustále bolesť v poškodenom oku, nesúhlasil s jeho odstránením. Roku 1950 sa začal horlivo modliť za uzdravenie na príhovor svätého Charbela. V istú noc videl vo sne svätého pustovníka, ktorý ho žiadal, aby sa vydal na púť k jeho hrobu v kláštore Annayi. Iskander sa rozhodol odcestovať k hrobu 18. októbra 1950. Keď tam prišiel, bolesť oka tak veľmi zosilnela, že ju len ťažko zniesol. Po spovedi a prijatí Ježiša v Eucharistii sa Iskander dlho modlil pri hrobe svätého Charbela. V noci sa mu prisnil sen, v ktorom ho svätý pustovník požehnal. Keď sa ráno prebudil, s veľkou radosťou zistil, že riadne vidí na pravé oko a bolesť úplne prestala. Lekárska komisia potvrdila, že nastala zázračná, úplná regenerácia poškodeného oka Iskandra Obeida.

Mariam Assai Awad, žena zo Sýrie bývajúca v Libanone, sa dozvedela, že má rakovinu žalúdka a že má už metastázy na črevách a hltane. Operácie v rokoch 1963 a 1965 jej vôbec nepomohli. Z lekárskeho hľadiska nemala nijakú nádej na vyliečenie. Prepustili ju teda z nemocnice, aby mohla zomrieť doma. Chorá začala vtedy vyzývať o pomoc svätého Charbela. Raz v noci roku 1967 sa pred spaním vrúcne modlila za svoje uzdravenie na príhovor svätého Charbela. Keď sa ráno prebudila, zistila, že všetky príznaky jej choroby zmizli. Lekári z miestnej nemocnice zažili skutočný šok, keď zbadali Mariam, ako sa sama pohybuje. Podrobné vyšetrenia potvrdili, že žena bola nevysvetliteľným spôsobom úplne uzdravená.

(Zdroj: Internet)

Zamyšlení nad izolací v důsledku onemocnění COVID-19

(jeden z kňazov, misionárov vo vých. Afrike – o. Anthony Saji, VC rozšírená verzia)

Výrazy izolace či uzavření slýcháme poslední dobou často. Lidská svoboda je kvůli pandemii COVID-19 omezena. Svět je bezmocný. Většina lidí je vystrašená, někteří panikaři. Mnozí jsou paralyzováni duchovně, psychicky, finančně i sociálně.

Je nezbytné dodržovat nařízení státních i církevních autorit. Svět už takové náročné výzvy zažil a věřící vždy nad každou pohromou zvítězili vírou v Pána Ježíše Krista. Nikoho z nastalé situace neobviňujeme (ani Boha), a nelitujeme se. Berme tuto situaci jako pozvání k tomu, abychom povstali a vztáhli ruce ke Stvořiteli. On nám říká: “Bud’te silní a stateční, nebojte se a nechvějte se před nimi, neboť Hospodin, tvůj Bůh, jde s tebou, nevzdá se tě a neopustí tě!” (Deuteronomium 31,6)

Můžeme spoléhat jenom na Boha

V Bibli najdeme odpověď na všechny problémy. Pro snazší pochopení uvedu dva příklady. Za prvé hrozná prohra Izraele s Pelištejci, jak o tom čteme v 1. knize Samuelově, kapitole 4. Po první porážce přinesli Izraelité Archu úmluvy ze Šíla, ale Pelištejci ji uloupili. V celé té válce s Pelištejci přišlo o život na 34 tisíc Izraelitů. Za druhé chrám v Jeruzalémě, který byl chloubou a nadějí Izraele, a který v roce 70 našeho letopočtu během dobýtví Jeruzaléma zničili.

Co z toho vyplývá? Že ani Archa úmluvy, ani Jeruzalémský chrám nebyli pro vyvolený lid trvalou oporou, pouze víra. Ani Archa, ani chrám nebyly Bohem, nýbrž hlavním znamením Boží přítomnosti. Ale Izrael je využíval sobecky, pro své osobní záměry, jak o tom čteme v 1. knize Samuelově 2,12: Synové Éliho byli ničemníci, neznali se k Hospodinu. Élí byl velekněz a jeho děti manipulovali Pánem, lidmi i obětními praktikami. Žili bezbožný život, a když přišla nečekaně krize a nebezpečí, obrátili se k Pánu a čekali okamžitou pomoc! Nejsou na tom dnes mnozí lidé podobně?

A co my? Nepoužíváme Boží slovo a církevní praktiky sobecky?

Jedna věc je jistá: tady na zemi nemůžeme spoléhat na nic než na Boha samotného. Různé sociální a bezpečnostní systémy mohou selhat a pak zbývá buď zoufalství, nebo víra, hluboké zoufalství nebo heroická víra. Naší záchranou není Archa úmluvy, ale Bůh, který v ní přebývá! Stejně tak nás nezachrání sociální systémy, nýbrž Bůh, který skrze ně působí. Právě bezpečí a jistotu vnáší do našeho života a do naší společnosti pouze ryzí víra v Pána Ježíše. Současná situace nám dává příležitost činit pokání a vrátit se k Bohu.

Jsmo v procesu návratu k Němu s lítostí a vírou. Když lid Izraele neposlechl, řekl Bůh Mojžíšovi: “Vystup do země oplývající mlékem a medem. Já však nepůjdu uprostřed vás, abych vás nezničil na cestě, neboť jste tvrdošíjný lid.” (Exodus 33,3)

A Mojžíš řekl Bohu: “Kdybys nešel ty sám, pak nás odtud nevyváděj!” (Exodus 33,15). Jak dál čteme, Bůh svému lidu odpouští hříchy a jde s ním. Jak mocná je Mojžíšova přímělná modlitba!

Představte si, co by se stalo s našimi systémy i s námi, kdyby Bůh nešel s námi? Pane Ježíši, potřebujeme, abys šel s námi a neopouštěl nás ani na vteřinu! Ó Pane, bez Tebe nejsme nic.

Současná situace je pro nás otázkou.

Síla kněžské modlitby

Další těžkostí je pro mnohé křesťany absence církevních aktivit. Ujišťuji vás, že vás vaši kněží zahrnují do svých modliteb a požehnání. Každý den je na světě slaveno 450 tisíc mší svatých a vy jste v nich zahrnuti. Když řekl Bůh Mojžíšovi v Exodu 33,3: “Vystup do země oplývající mlékem a medem. Já však nepůjdu uprostřed vás, abych vás nezničil na cestě, neboť jste tvrdošíjný lid.”

Tehdy Mojžíš odpověděl: “Kdybys nešel ty sám, pak nás odtud nevyváděj!” (Ex 33,15) Každý kněz se přimlouvá za lid Boží v jeho štěstí i neštěstí. A Bůh slyší jeho modlitby a odpovídá na ně, jak to vidíme v celé Bibli.

V knize Exodus 28,12 – 17 jsem si všiml jedné zajímavé věci o velekněžském náprsníku. Náprsník byl nejspíš nejnápadnější kněžský oděv, který nosil velekněz. Ve zlatém osazení do něj bylo zasazeno dvanáct drahokamů se jmény dvanácti kmenů Izraele. To mělo veleknězi připomínat, že jako prostředník a přimlůvce reprezentuje před Pánem všechny lidi (Exodus 28,29; 39,7). Stejně tak – jakmile se kněz oblékne do bohoslužebných rouch - nese každodenně svůj lid při mši svaté v srdci a obětuje jeho úmysly Pánu. Já to činím při každé mši svaté. Kněží by si také měli být vědomi své role ve společnosti. Kněžský náprsník nám mnohé napoví. Každopádně v této době izolace nepřicházíte o požehnání a milosti mše svaté.

Prorok Jóel říká kněžím Izraele v domě pohrom a sucha: “Kněží, opásejte se k naříkání, kvílejte, sluhové oltáře, vejďte, nocujte v zíněných suknicích, sluhové mého Boha, neboť dům vašeho Boha je zbaven obětních darů a úliteb.” (Jóel 1,13) A “Ať mezi chrámovou předsíní a oltářem pláčou kněží, sluhové Hospodinovi, ať prosí: „Ušetři, Hospodine, svůj lid, nevydávej své dědictví potupě, ať nad nimi nevládnou pronárody. Proč se má mezi národy říkat: „Kde je jejich Bůh?““ (Jóel 2,17) Skoro stejnou krizi vidíme v knize Numeri. Kvůli vzpouře Kórácha, Dátana a Abírama proti Mojžíšovi a Áronovi přišla na lid Izraele pohroma. Mojžíš řekl Áronovi: „Vezmi kadidelnici, dej do ní oheň z oltáře a vlož kadidlo a rychle jdi do společenství. Vykonej za ně smířčí obřad, neboť vyšel hněv od Hospodina. Pohroma začala.“ (Numeri 17,11) Áron se postavil mezi mrtvé a živé a pohroma se zastavila. (Numeri 17,13).

Kněz vyplňuje onen prázdný prostor! On stojí mezi mrtvými (svět) a živými (Bůh). Často ho nazýváme přimlůvcem, který se modlí a přimlouvá za svůj lid. V Numeri 17,13 vidíme, že v tomto prostoru, v této proluce mezi mrtvými a živými stojí Áron. V obou výše uvedených úryvcích stojí kněží mezi oltářem a lidmi, mezi lidmi a Bohem. Bůh vyslyšel jejich modlitby a přijal oběti kadidla a vysvobodil svůj lid z nebezpečí. Tady vidíme, jak je důležité pokání a půst.

Síla znamení kříže při modlitbě

Při modlitbě se máme žehnat znamením kříže. Znamením kříže se nežehnáme jen na začátku modlitby. Ono samo je silnou modlitbou, která k nám přitahuje mnohá požehnání. Znamením kříže se dovoláváme Boží přítomnosti a zveme Boha, aby nám požehnal, aby nám pomohl a chránil nás před vším nebezpečím. Sv. Jan Zlatoústý o znamení kříže řekl: “Nikdy neodcházejte z domu, aniž byste se přežehnali křížem. Znamení kříže vám bude holí, zbraní a nedobytnou tvrzí. Žádný člověk, ani žádný démon si na vás nedovolí zaútočit, když uvidí, že máte na sobě takovou mocnou zbraň.”

Toto znamení vám má připomenout, že jste bojovníci, kteří jsou připraveni utkat se s demony, připraveni bojovat, aby získali korunu spravedlnosti. Což nevíte, co učinil kříž? Porazil smrt, zničil hřích, vyprázdnil peklo, svrhl s trůnu satana a obnovil vesmír. Ještě pochybujete o jeho síle?”

V Bibli se dozvídáme o síle znamení kříže v knize Ezechiel a Zjevení: A poručil mu: „Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a označ znamením na čele muže, kteří vzdychají a sténají nad všemi ohavnostmi, které se v něm páchají.“ A slyšel jsem, jak ostatním poručil: „Procházejte městem za ním a bijte bez lítosti a bez soucitu. Starce, mladíka, pannu, děti i ženy zabíjejte, šířte zkázu. Nepřistupujte však k nikomu z těch, na nichž je znamení. Začněte od mé svatyně!“

I začali od starších, kteří byli před domem (Ezechiel 9,4 – 6). Anděl jim řekl: „Neškodte zemi, moři ani stromovi, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!“ (Zjevení 7,3) Znamení kříže má moc chránit nás před každým ublížením, pohromou a nebezpečím. Když činíme znamení kříže, znovuobjevujeme ohromnou sílu skrytou ve Svatém kříži Ježíše Krista.

Ve víře můžeme proměnit tuto situaci odloučení a izolace v situaci apoštolů v horní místnosti.

Můžeme se modlit, zažít Vzkříšeného Krista a úplně obnovit svůj život.

Závěr

Neztrácejme naději a víru v Pána Ježíše a v sebe, nýbrž obnovme svou víru pokáním, postem a modlitbami. Kněží a věřící postupují společně vpřed ve chvále Pána Ježíše Krista. Pán Ježíš má Davidův klíč a má veškerou moc nad nebem a zemí.”... Toto prohláší ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře. (Zjevení 3,7).

Přeji vám všem požehnané Velikonoce!

P. Anthony Saji VC